

Kvindernes Side fremsatte Ønske om ikke at indføre et egentligt Forbud mod Arbejde en vis Tid efter Fødselen, idet man har nøjedes med at gøre Genoptagelsen af Arbejdet afhængig af, at Kvindens Læge mener at turde gaa ind herfor, hvorved vedkommende Læge ogsaa skal tage Hensyn til Diegivningen. Da det næppe kan tænkes, at nogen Læge vil give Kvinden Tilladelse til Genoptagelse af Arbejdet før efter 14 Dage efter Fødselen, vil man mene at have tilvejebragt tilstrækkelig Sikkerhed for den nødvendigeste Barselhvile.

Hvis Forholdene, navnlig de sundhedsmæssige Forhold, ved et bestemt Arbejdsomraade er af en særlig for Moderens Sundhed farlig Art, vil Socialministeren efter nærmere Forhandling kunne bestemme, at Forbudet mod Arbejde efter Fødselen skal udstrækkes til at gælde i alt 6 Uger.

Selv om Bestemmelserne om Forbud mod Arbejde efter Fødselen principielt kun er tænkt at skulle gælde for erhvervsmæssigt beskæftigede Kvinder uden for deres eget Hjem, har man dog foreslaaet at tilvejebringe Bemyndigelse for Ministeren til at udstrække Reglerne om Forbud mod Arbejde til Fag eller Dele af Fag, der beskæftiger Kvinder ved erhvervsmæssigt Hjemmearbejde af fabrikmæssig Karakter.

Til § 7.

Foruden Forbudet mod at arbejde efter Fødselen har man foreslaaet i 8 Uger før og i 8 Uger efter Fødselen at stille Kvinden frit over for, om hun vil fortsætte sit Arbejde, eller om hun af Hensyn til sig selv eller Barnet vil finde det rigtigere at ophøre med sit Arbejde i en Del af eller i hele dette Tidsrum fra 8 Ugers Dagen fra før Fødselen til 8 Ugers Dagen efter Fødselen.

Til § 8.

Ved Paragraffens 1ste Stykke har man i al Almindelighed udtalt, at det er forbudt at afskedige en Kvinde som Følge af Graviditet eller Fødsel, og ved den i Stk. 2 formulerede Erstatningsbestemmelse er man gaaet ud fra en Formodning om, at Afskedigelser, der finder Sted, medens Kvinden er gravid og dette er bekendt af Arbejdsgiveren, eller inden for et Tidsrum af 6 Maaneder efter Fødselen, skyldes Graviditeten eller Fødselen, saaledes at det paa-hviler Arbejdsgiveren at godtgøre en eller flere af de Grunde, som Loven inden for dette Tidsrum anerkender som gyldig Afskedigelsesgrund. Man er herved opmærk-

som paa, at man ikke har skabt nogen Sikring for Kvinden over for den Arbejdsgiver, som af principielle Grunde ikke ønsker at beskæftige Kvinder med Børn, men man er paa den anden Side af den Opfattelse, at en væsentlig Del af Afskedigelserne af Kvinder i Tiden omkring Fødselen alene skyldes denne, saaledes at man tør regne med, at et Forbud, der gælder i Graviditeten og 6 Maaneder efter Fødselen, i alt væsentligt vil dække Kvinder mod Afskedigelse paa Grund af Barnefødsel. Da man maa erkende, at der for de Kvinders Vedkommende, der er beskæftiget med Ekspedering og Servering, gør sig ganske særlige Forhold gældende, har man ment for saadanne Tilfælde at burde tilvejebringe Hjemmel for, at Arbejdsgiveren kan henstille til de af ham beskæftigede Kvinder at benytte sig af deres Ret til Arbejdsfritagelse. I de Tidsrum, hvor en Kvinde benytter sig af sin Adgang til Arbejdsfritagelse i Anledning af Fødsel, er det som en Konsekvens af Regelen i Stk. 1 absolut forbudt at afskedige hende, bortset fra Tilfælde, hvor hun har haft Arbejde i Arbejdsgiverens Husholdning, idet man har ment, at dette Arbejdsforhold, der vel i øvrigt falder ind under Bestemmelserne i nærværende Lov, dog er af en saadan særlig personlig Karakter, at man ikke bør tvinge Arbejdsgiveren til at antage midlertidig Hjælp for senere at genantage den Kvinde, der har søgt Arbejdsfritagelse i Anledning af Fødsel.

Til § 9.

Ud fra den Betragtning, at Diegivningen spiller en ganske overordentlig Rolle for Børnenes Sundhed, har man ment at burde tilvejebringe Adgang for den i en andens Tjeneste arbejdende Kvinde til Diegivning 2 Gange daglig $\frac{1}{2}$ Time eller 1 Gang en hel Time.

Som omtalt i Betænkningen vil Bestemmelsen i de fleste Tilfælde næppe støde paa Vanskeligheder, set fra et Arbejdsgiversynspunkt, men for dog at reducere de eventuelle Vanskeligheder saa stærkt som muligt har man dog bestemt, at Diegivningen saa vidt muligt skal gives i Tilknytning til de almindelige Arbejds- og Spisepauser, og man har tilføjet en Bestemmelse om, at der kan gives Dispensation fra Bestemmelsen i de Tilfælde, hvor det af Hensyn til Produktionen ikke er muligt, at en Person er fraværende fra Arbejdet i længere Tid end de øvrige Arbejdere. Gennem disse Tilføjelser har Diegivningsbestemmelsen faaet en saadan Karakter,